

також регламентують діяльність правоохоронних органів щодо попередження та припинення насильства в сім'ї. Таким чином, законодавство про попередження насильства в сім'ї наділяє нас досить широкими можливостями щодо звернення до вказаних органів та установ за допомогою у ситуації сімейного насильства, що тягне за собою вжиття визначених заходів по його запобіганню.

Але законодавство з питань попередження сімейного насильства буде ефективним інструментом захисту від насильства в родині лише за умови широкого доступу до інформації із проблеми профілактики насильства в сім'ї, плідного співробітництва громадських організацій та органів влади й місцевого самоврядування, а також активної протидії кожного з нас цьому принизливому для людської гідності явищу.

Окрім цього, важливим є вивчення досвіду протидії насильства у сім'ї в інших країнах. Це дозволить Україні виявити кращі практики такої діяльності, запровадити їх у національне законодавство та діяльність державних правозастосовних органів, недержавних організацій. Адже лише при взаємодії інститутів держави та громадянського суспільства є можливим викорінення насильства у сім'ї.

Адміністративно-правові аспекти охорони громадського порядку під час проведення масових заходів

Курінний О.О., курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки, психологічної служби та Національної гвардії України НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Куліков В.А.*

Ст. 39 Конституції України надає громадянам «право збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування». Норми приблизно такого ж змісту існують і в актах міжнародного законодавства.

Збори, мітинги, походи і демонстрації громадян є формами безпосередньої демократії. Вони можуть проводитися з метою: прилюдного обговорення та вираження свого ставлення до дій чи бездіяльності органів державної влади і місцевого самоврядування; подій у соціально-політичному, економічному житті держави, суспільстві та світі в цілому; привернення уваги до вирішення нагальних соціально-політичних, економічних та інших проблем держави, суспільства, місцевої територіальної громади; прилюдного протесту проти рішень, заходів, здійснюваних державою, місцевими органами самоврядування, проти окремих подій життя держави чи світу в цілому або, навпаки - їх підтримки.

Необхідно усвідомити, що в Україні, як у будь-якій іншій державі, громадський порядок формується в процесі глибоких соціально-

економічних та політичних перетворень. За цих умов його охорона є одним із найважливіших завдань суспільства.

Поняття громадського порядку і його охорони має як наукове, так і практичне значення, оскільки зміст громадського порядку, ефективність його охорони певною мірою впливають на стабільність прав громадян, їх працю та всебічне задоволення матеріальних і духовних потреб.

Керівництво суспільством, забезпечення громадської дисципліни та правопорядку здійснюється за допомогою активних засобів цілеспрямованого впливу на свідомість та поведінку людей

В якості цих засобів виступають і такі методи державної і громадської діяльності, як переконання та примус. Переконання та примус, як методи державного управління, явища суспільні, так як вони знаходять свій вияв у змісті зв'язків між учасниками конкретних суспільних відносин. «Переконання передують примусові, який застосовується до громадян, не здатних скеровувати свою поведінку у відповідності з державною волею».

Примус існує у будь-якому суспільстві і є необхідним елементом організації самого суспільства. Якщо на ранніх етапах розвитку суспільства він ґрунтувався на авторитеті старійшин, вождів, то в сучасному суспільстві – на владі держави. Отже, примус тісно пов'язаний з державною владою та визначає характер цієї влади.

«Інтереси охорони законності і правопорядку, підтримки державної дисципліни потребують, щоб органи держави забезпечували приведення в життя державної волі, застосовуючи в разі необхідності до тих, хто не слідує цій волі добровільно, і примусові заходи, які допускаються законом». Державний примус застосовується на підставі переконання, у суворих рамках законності. «Найбільш важливими принципами боротьби з правопорушеннями є неминучість впливу на правопорушника, законність, справедливість, гуманізм». Державний примус – це засіб захисту інтересів суспільства, вимушена реакція на неправомірні дії. Адміністративний примус – різновид державного, окремих, самостійний інститут адміністративного права.

По суті це втручання у сферу правових інтересів правопорушника, інших суб'єктів права. Адміністративний примус включає в себе заходи припинення адміністративних правопорушень, адміністративного попередження та адміністративні стягнення. Основою ж застосування цих заходів є кодекс про адміністративні проступки та митний кодекс, закони про міліцію, про службу безпеки, про державний кордон тощо.

Вирішальна роль в боротьбі з правопорушеннями належить державі. Вона має спеціальний апарат примусу. Правові норми визначають, в яких випадках державні органи можуть застосовувати заходи адміністративного припинення, адміністративного попередження та адміністративні стягнення, види та розміри примусових заходів (санкцій) та порядок їх застосування. Державний примус, «опосередковуючись у праві, виступає у формі правового примусу і, як правило, виявляється в

конкретних заходах примусового характеру, які застосовуються уповноваженими на це органами держави (посадовими особами) у зв'язку з невиконанням правових норм.»

Вище наведене повною мірою стосується діяльності органів внутрішніх справ щодо попередження і припинення групових порушень громадського порядку і масових заворушень.

Зміст громадського порядку утворює система суспільних відносин, що складаються в результаті суворого дотримання і виконання правових норм, норм моралі, звичаїв.

Охорона громадського порядку включає в себе проведення державними і, насамперед, правоохоронними органами в тісному зв'язку з громадськими організаціями різноманітних заходів попередження порушень, створення обстановки спокою в громадських місцях, забезпечення необхідних умов для нормальної діяльності підприємств, установ, організацій, регулювання поведінки людей в межах встановлених правил, рішуче припинення протиправних посягань та, притягнення винних до відповідальності.

Аналіз об'єкту масових безпорядків дозволяє дійти висновку, що вони є злочинною формою прояву невдоволення діяльністю місцевих органів державної влади та місцевого самоврядування, а також спрямовані проти них. Ось чому бійки, які трапляються на стадіонах або між мешканцями окремих населених пунктів чи вулиць, та інші групові дії, що порушують громадський порядок, не можна розглядати як масові безпорядки. Дії, передбачені у ст. 71 КК України, є загрозою громадській безпеці, порушують громадський порядок, діяльність органів державної влади. Саме ці правоохоронні інтереси є об'єктом даного злочинного прояву.

Організація патрульної служби міліції повинна забезпечувати високу ефективність дій на підставі раціональної розстановки сил і засобів, належного їх використання, своєчасного маневрування та активного несення служби на вулицях та в інших громадських місцях, підтримання постійної готовності до виконання завдань, які раптово виникають при зміні оперативної обстановки, в особливих випадках, за надзвичайних обставин. Вона включає: вивчення, оцінку й аналіз стану оперативної обстановки; розробку і прийняття управлінського рішення та організацію патрульної служби міліції, управління нарядами патрульної служби міліції.

Спектр питань у галузі застосування сили регламентовано Законами та підзаконними актами, які не суперечать Конституції України.

Спеціальні підрозділи ОВС з охорони громадського порядку о безпосередньо призначені для проведення силового забезпечення оперативно-розшукових заходів, спеціальних операцій (антитерористичні операції, розшук і затримання озброєних та інших злочинців, які становлять суспільну небезпеку, ліквідація масових заворушень тощо), охорони власності фізичних та юридичних осіб, а також забезпечення особистої безпеки фізичних осіб.

На завершення можемо констатувати, що адміністративна діяльність органів внутрішніх справ визначається як специфічна, виконавчо-розпорядча, апідзаконна, державно-владну діяльність з організації та здійснення охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, попередження й припинення злочинів та інших правопорушень.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України: Підручник / Ю.П. Битяк, В.М. Гаращук, О.В. Дяченко та ін.; За ред. Ю. П. Битяка. – К.: Юрінком Інтер, 2007. – 544 с.
2. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – Ст. 141.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення. – К.: Видавець А.В. Паливода, 2008. – 220 с.
4. Про міліцію: Закон України від 20 грудня 1990 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 4. – Ст. 20.
5. Про реорганізацію загонів міліції особливого призначення і створення підрозділів міліції швидкого реагування «Беркут» та заходи по їх ефективному використанню в боротьбі з організованою злочинністю і охороні громадського порядку: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 16 січ. 1992 р. № 1. – К.: МВС України, 1992. – 16 с.

Особливості правового регулювання праці при суміщенні професій (посад)

Романець І.Б., курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки, психологічної служби та Національної гвардії України НАВС

Науковий керівник: доцент кафедри Жолондівський Л.О.

Перехід України до ринкових відносин, необхідність посилення правового захисту інтересів найманих працівників викликає нагальну потребу реформування трудового законодавства яке б відповідало сучасному розвитку суспільства і держави та працювало на перспективу. В цих умовах особливого значення набувають наукові дослідження як загальнотеоретичних, так і прикладних проблем правового регулювання суспільно-трудових відносин.

Зміни, що відбуваються останнім часом у сфері суспільної організації праці об'єктивно потребують вдосконалення правового регулювання трудових відносин, які виникають за умов суміщення професій (посад). Сьогодні ці форми організації праці мають неабияке значення для української економіки та суспільства, оскільки дозволяють поліпшити громадянам життєвий рівень шляхом розширення джерел матеріального доходу, сприяють подоланню вузькопрофесійного поділу праці і створюють умови для більш повного розвитку професійних та інтелектуальних здібностей працівника, дозволяють більш якісно (кваліфіковано) виконувати трудові функції та економити трудові ресурси. Але існуюча нормативно-правова база у сфері регулювання суміщення професій (посад) в основному формувалася до часів перебудови і реформ в українському суспільстві. У зв'язку з цим чимало питань, що висуває перед нею життя, залишається без відповіді, що є